

На 11 Юний опълченцитѣ се разшаваха по бивуака. Едни отиваха съ манеркитѣ си за вода, други се мияха, трети бѣха вече успѣли да накладатъ огънь и си топляха въ котелкитѣ вода за чай или попара, а нѣкои отъ закѣснѣлитѣ се при-сламчваха къмъ полусѣборения плетъ съ цѣль, да си измъкнатъ нѣкой и други прѣтъ и да си накладатъ огънь. Въстовитѣ чистяха дрѣхитѣ на своитѣ офицери, а тѣзи послѣднитѣ облѣчени неглиже се бѣха събрали наедно и съ апетитъ пияха утрения си чай. Най-послѣ и ротнитѣ кухни се задимиха: кашаваритѣ готвеха обѣдъ за опълченцитѣ. Всички бѣха въ възбудено състояние, а особено българитѣ—опълченци. Та имаше и защо да бждатъ възбудени!

Топовнитѣ гърмежи се отразяваха въ душитѣ на опълченцитѣ отъ една страна болѣзненно, — отъ друга — радостно. Болѣзненно, — защото тѣ показваха, че татѣкъ не далеко — къмъ югъ, въ родния имъ край се вече лѣе кръвъ! Да, болѣзненно се отразяваха тия топовни гърмежи, защото опълченцитѣ добрѣ познаваха варварщината на турцитѣ. Тѣ знаяха, че сега тамъ, въ родния имъ край, при всичко, че може би русситѣ и да не сж минали още Дунава, се лѣе кръвъ, кръвта на невиннитѣ български дѣца и жени. — Отъ друга страна, радостно тупкаха сърдцата на опълченцитѣ при мисълта, че приближава минутата, когато рамо до рамо съ русекитѣ войски ще отмѣстятъ за многовѣковното робуване и за всичкитѣ звѣрства, извършени надъ българския народъ...

Прѣдъ обѣдъ азъ ходихъ въ града. Руше-де-Веде е по-скоро голѣмо село нежели градъ. Улицитѣ му сж широки, но мръсни, прашни и обраснали съ трѣва и тръне, кѣщата все едноетажни; нѣкои отъ тѣхъ мазани съ глина и почти всички съ голѣми плодови и дори съ фруктови градини. Кѣщата бѣха испозатворени; твърдѣ на рѣдко се виждаха обитателитѣ имъ — гражданитѣ, а особено гражданкитѣ. Града бѣше прѣшлянень съ русски войници и опълченци, които се трупаха около бакалницитѣ и кръчмитѣ. Хитрецитѣ румъни заблаговрѣменно бѣха испозатворили бакалницитѣ и кръчмитѣ, но продаваха изгнилитѣ си стоки и киселото вино и то по баснословно високи цѣни, прѣзъ отворенитѣ за тая цѣль прозорци.

— Ей, Ефремка, Тишка! „пойдемъ выпить квасцу“,¹⁾ се каняха солдатитѣ и нѣкои отъ тѣхъ изрядно се накусваха.

¹⁾ Тѣй наричаха русекитѣ войници виното.